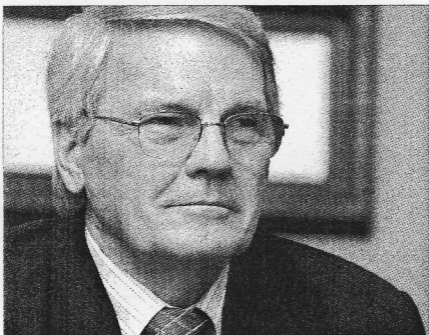

Izglītība kā eksports

IK Inga Varslavova

Katrai valstij nozīmīgs jautājums ir specializācija. Ņemot vērā reālos apstākļus – plašu resursu un nopietnas rūpniecības trūkumu – dažādu nozaru ekspertu izteikumi par to, ka par vienu no galvenajām Latvijas eksporta precēm ir jāklūst zināšanām, šķiet pietiekami loģiski. Taču – kā šī brīža apstākļos sekmēt Latvijas izglītības eksportu un piesaistīt ārzemju studentus? Šādu jautājumu mēs uzdevām Latvijas lielāko augstskolu vadītājiem.

Rīgas Tehniskās universitātes rektors akadēmiķis Ivars Knēts:

Rietumeiropas valstu studenti šobrīd uz Latviju dodas galvenokārt tikai studentu apmaiņas programmu ietvaros. Savukārt pastāvīgas studijas Latvijā šobrīd biežāk vēlas uzsākt t. s. trešo valstu, t. i., Pakistānas, Bangladešas, Indijas, Nigērijas, Sīrijas, Šrilankas, jaunieši, kam, pirmkārt, ir problēmas ar uzturēšanās atļauju saņemšanu studijām, otrkārt, pastāv valodas barjera – bieži vien pienācīgā līmenī viņi nezina pat angļu valodu, nemaz nerunājot par latviešu valodu, treškārt, mēs viņus nevaram nodrošināt ar ļoti labām, bet lētām dzīvesvietām dienesta viesnīcās. Šiem studentiem bieži vien trūkst studiju motivācijas – viņu vēlme uzturēties Latvijas izglītības iestādē var arī nebūt saistīta ar izglītību, bet gan ar iespēju dzīvot Eiropas Savienībā un Šengenas zonā. Tāpēc daudz lietderīgāk, manuprāt, ir investēt vietējos Latvijas studentos un censties viņiem piedāvāt labāko izglītību, kāda iespējama, kā arī, skaidrojot tehnisko speciālistu deficītu darba tirgū, censties viņus pēc iespējas vairāk pievērst inženierzinātņu, dabas un vides zinātņu studijām.

Neapšaubāmi – spēja piesaistīt ārvalstu studentus, to skaitā, Rietumeiropas valstu studentus, tas ir ne vien instruments, ar kura palīdzību mēģināt izvairīties no prognozētās demogrāfiskās bedres radītajām problēmām, bet tas

ir arī katras augstākās izglītības iestādes zināms prestiža jautājums. Taču, lai mēs sekmīgi strādātu ar Rietumeiropas valstu studentiem, mums jāspēj piedāvāt viņiem labāku izglītību, nekā tā ir Rietumeiropā, kur pastāv senas augstākās izglītības tradīcijas un kur valsts ļoti rūpīgi izturas pret izglītības un zinātnes finansējuma un attīstības jautājumiem.